

Исток Православни

ПОДСЕТНИК ЕКУМЕНИСТИМА У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

III

ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА ПРОТИВ РИМОКАТОЛИЦИЗМА

Код нас ни патријарси ни сабори никада нису могли да уведу нешто ново, јер је чувар благочешћа код нас увек било само тело цркве, тј. сам народ, који свагда жели да своју веру сачува непромењену и сагласну вери светих отаца.

(Из „Окружне Посланице “ Источних Патријараха 1848.год.)

Ви, пак, Латини, који сте измијенили и искварили не само онако изложено исповиједање Православне Вјере, но и многа њихова свештена Црквена Предања, достојни сте тога да вас називамо не само расколницима, него баш и јерстицима, као нарушитеље Апостолских и Отачких правила и Предања. Закон благочастивих царева и устав Црквени кажу: „Ако неко нешто најмање измијени у Православној Вјери, тај је јеретик и подлијеже казнама одређеним за јеретике“.

(Св. Максим Исповедник)

1. Отсекли смо Латине од нас ни због каквог другог разлога, но зашто што су не само шизматици, него су такође и јеретици. Због тога је потпуно неправилно ујединити се са њима?"

(Св. Марко Ефески)

2. Сведочанства западних учитеља не признајем, нити прихватам. Предпостављам да су они покварени, јер у стварима православне вере не може бити компромиса.

(Св. Марко Ефески)

3. Треба да буде мира и љубави у Цркви, но до раздељења је дошло зато што је латинска Црква отступила од Православне Цркве и Православне вере, измисливши неке своје догмате, туђе Апостолима и св. Оцима. Ето то и јесте нарушење мира и љубави и јединства.

(Св. Марко Ефески).

4. Уколико се удаљујем од њих, утолико се сједињујем са Истином и са Светим Оцима, правим богословима Цркве; а који себе прибрајају унијатима (папистима) такви далеко стоје од Истине и од блажених Учитеља Цркве.

(Св. Марко Ефески)

...Папистичко-протестантски екуменизам са својом псевдоцрквом и својим псевдохришћанством нема излаза из својих смрти и мука без свесрдног покајања пред Богочовеком Господом Христом и Његовом Православном Црквом. ...Без покајања и ступања у Истиниту Цркву Христову неприродно је и бесмислено говорити о неком уједињењу „цркава“, о дијалогу љубави и интерцоммунио.."

(Православна Црква и Екуменизам, Ава Јустин)

Расколници могу имати веру у Свету Тријицу, имати Свето писмо, и тајне, али не спасење

(Блажени Августин)

У старом Риму постојала два сталежа: виши, привилеговани - „патрицији“, и нижи - „плебс“, „плебејци“. Ова подела била је пренесена и у христијанизовани Рим: духовништво - то су ти „патрицији“, виши привилеговани сталеж, и обични верујући хришћани - „плебс“, „плебејци“, нижи сталеж, бесправни, који обавезно само слуша, у свему се беспоговорно повинује, никада и ни у чему не смејући да се искаже.

Треба ли говорити о томе колико је таква латинска концепција противна духу истанског Православља?...

...Никада у историји наше Православне хришћанске Цркве обични верујући нису били бесправни и безгласни „плебс“, него су врло често подизали свој глас против јеретика...

(Архиепископ Аверкије Цорданвилски, „Света Ревност“ стр.131)

Много је таквих подвижника било у Западној цркви од онога доба када је упала у папизам, у коме се човеку богохулно приписују божанска својства и у коме се човеку одаје поклоњење које припада и доликује Богу Јединоме; ти су подвижници у стању распаљености написали мноштво књига у којима су помамно самопрелешћивање представљали као љубав божанску, и у којима је њихова растројена уобразиља стварала мноштво виђења што су годила самољубљу и гордости њиховој. Сине Цркве од Истока! уклони се од читања таквих књига, уклони се од идења за поукама самопрелешћених! Руководећи се Јеванђељем и Светим Оцима истините Цркве, са смирењем усходи ка духовној висини љубави Божије посредством чињења заповести Христових.

(Св. Игњатије Брјанчанинов)

До сада ми смо имали веру која ни у чему нема недостатака, и ми немамо потребу ни за сабором ни за актом неке уније, да би се научили било чему новијем, ми — који смо синови и ученици Васељенских Сабора, и на њима и после њих прослављених Отаца наших. Са том вером ми се надамо изаћи пред Бога и добити отпуштење грехова, а без ње ја не знам каква ће нас праведност ослободити од вечног мучења. Онај који хоће и покушава да ми одбацимо ову веру и уведемо другу, новију, макар он био и анђеол с неба — нека буде анатема, и нек исчезне сваки спомен о њему и пред Богом и пред људима. Нека нико не господари у нашој вери — ни цар, ни епископ, ни лажни сабор, нити ико други, него само — једини Бог Који нам је и Сам и кроз Своје Ученике предао ту веру.

(Св. Марко Ефески - Послан. игуману Ватопеда)

„Љубим заповијести Твоје већма него злато и драго камење. Тога ради заповијести Твоје држим да су вјерне, на сваки пут лажни мрзим" (Пс. 129, 127-128), казује Пророк. Овакво је владање неопходно за очувањс верности Богу. Верност је неизоставни услов љубави. Без тога услова љубав се раскида.

(Св. Игњатије Брјанчанинов)

Следујући Оцима нашим Источним и Западним, сматрамо за праведно, да се старо предпостави новом, јер примајући ни од чега прихваћеног у старини не треба одступити.

(Патријарх Јерусалимски Мелетије)

Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље! Никада те нећемо издати, благочешће отаца! Никада те нећемо оставити, мајко побожности! У теби смо рођени, у теби живимо и у теби ћемо умрети. А ако времена то буду тражила и хиљаде пута умрећемо за тебе."

(Јосиф Вријеније)

Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Католичанске Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате.

Јер, боље је да се сами у кућама Богу молителите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао.

(Свети Герман Нови, Патријарх Цариградски (Јосиф Вријеније))

Одлично, одлично, пријатељу мој, друже Христов, верни мужу, подвижниче побожности, који си пре спреман да умреш у мукама, него да издаш поверено ти благочешће; у дан суда бићеш са Мученицима.

(Свети Јован Златоусти - Православна Црква и Екуменизам, Ава Јустин Поповић)

Бог је допустио апостасију (отпадништво). Немојте покушавати да је зауставите својом немоћном руком, већ бежите од ње, заштитите се од ње. То је за вас довољно да учините. Учите се да препознајете дух времена, проучавајте га, тако да ћете кад год је то могуће моћи да избегнете његов утицај...

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

Шта? Зар то значи да се са Отпадништвом треба помирити и „прикључити се“? Наравно да не! Ево шта нам је чинити:

„Удаљи се од њега и чувај – то ти је довољно. Упознај дух времена и проучи га, да би, ако је могуће, избегао његов утицај”. У наше време важно је упамтити и у уму и срцу ову драгоцену поруку великог руског светитеља! Ето зашто је злочинство ћутати о Отпадништву, обмањивати и себе и друге да је све у реду и да се не треба узнемиравати. Без разлога. Ако и ми немамо снаге „да својом немоћном руком зауставимо Отпадништво”, дужност хришћанске љубави нам налаже не само да се „удаљимо” и да се „чувамо” него и наше ближње да заштитимо, да их упозоримо на оно што сами не увиђају. Овде се увек ваља сетити речи једног од највећих стубова наше Цркве – Светог Григорија Богослова: „ћутањем се издаје Бог”. Не смемо ћутати када је у питању дело од највеће важности, какво је дело спасења људских душа!

(Арх. Аверкије, Света Ревност, стр.23.)

Само посебна Божја милост може да заустави ову погубну моралну епидемију, да је одложи на неко време, јер је потребно да се све збуде што је проречено Писмима... Нема никога ко би могао да изврши обнову Хришћанства. Сасуди Светог Духа су посвуда пресакнули, чак и у манастирима, тим ризницама побожности и благодати...

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

Со је изгубила свој укус. Код црквених пастира постоји само слабо, нејасно и недоследно разумевање ствари, и то по слову истине, што убија духовни живот у хришћанском друштву и уништава Хришћанство које је у делању, а не у речима. Страшно је када видимо коме је поверено спасење. Али, то је Бог допустио...

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

Милостивно Божје дуготрпљење одлаже потпуни распад због малог остатка који се спашава, док они који су кренули путем пропасти или су већ пропали достижу врхунац покварености. Они који се спашавају морају то да разумеју и да искористе време које им је дато на спасење... Нека би милостиви Господ загатитио остатак оних који верују у њега. Али овај остатак је малобројан и сваким даном је мањи..."

(Свети Игњатије Брјанчанинов, цитат преузет из чланка епископа Аверкија џорданвилског.

Чланак објављен у Ортходоџ Аустралиа, јануар-март 1990.)

Атанасије, онима који воде усамљенички живот и који су утврђени у вери у Бога, највољенијој браћи, поздрав у Господу!

Благодарим Господу, који вам је дао да верујете у Њега, како бисте заједно са светитељима наследили живот вечни. Пошто има појединих који следују Арију и иду по манастирима, као да тобож желе да вас посете, а у ствари, одвративши се од нас (православних) намеравају да обману просте срцем; и пошто има оних који, иако се не слажу са Аријем, ипак снисходе му и опште са његовим следбеницима, присиљен сам, на захтев неке веома искрене браће, да вам одмах пишем, како, ви који чувате верно и без притворности благочестиву веру, коју вам је подарила Божанска благодат, не бисте дошли у прилику да постанете саблазан браћи. Јер, ако неко види вас, верну децу Христову, како се дружите и општите са таквим људима или чак заједно служите са њима,

сигурно ће то (њихову јерес) сматрати неважном ствари и пашће у блато непобожности. Тако, да се то не би десило, љубљени "моји, избегавајте оне који следују непобожности (аријанизму) и штовише, избегавајте оне који, правећи се да се не слажу са Аријем, ипак заједно саслужују са непобожнима. Заиста, посебно треба да избегавамо друштво људи чијих се ставова гнушамо. Ако, онда, неко дође вама, и као што каже блажени Јован, донесе са собом исправно веровање, поздравите га и примите га као брата. Али ако се неко претвара да исповеда праву веру, али ипак општи са онима који су у зловерју, позовите га да се удаљи од тога општења. Ако он обећа да ће то учинити, сматрајте га за брата. Али ако устраје у духу противљења, клоните га се. Могао бих још да продужим своје писмо, наводећи доказе за ово учење из Божанског Писма. Али пошто сте ви људи мудрости, можете да разумете онога који вам пише, и као устрајни у самоодрицању у стању сте да и друге поучите, те сам вам зато написао кратко писмо као вољени пријатељ пријатељу, верујући да ћете, живећи таквим животом, устрајати у чистој и искреној вери и да ће они људи, који вас виде да с њима не учествујете у молитви, из тога извући корист, у страху да и они не испадну зловерни као они којих се држе.

(Атанасије Велики, посланица)

Питање: "Заробљени Латини, и други, долазе у наше православне храмове и траже да буду препуштени Божанским светињама. Желимо да знамо, да ли то може бити допуштено?"

Теодоров одговор: „Ко није са Мном, против Мене је, и ко не сабира са Мном, расипа" (Мт. 12:30). Како је пре много времена уследило одељивање западне цркве која се и римска

зове, и велико нагомилавање њихових преступа, потпуно туђих православној католичанској Цркви, то ју је удаљило од зајеничарења, општења са четири света патријарха, како у односу обреда и учења, тако и осталих православних обреда, као и у уздизању папског звања; због тога Латини не могу бити освећивани из руку свештеника Божанским и пречистим тајнама док се не одрекну најпре латинских учења и обреда, и сагласно учењу канона не приступе правоелављу".

(Теодор Валсамон, патријарх Антиохијски, у свом одговору свјатејшем Марку, Александријском патријарху)

Узалуд се неки међу православнима диве постојећој пропаганди римске цркве и тобожњој самопожртвованости и дјеловању њених мисионара и усрђу латинских милосрдних сестара и са неправом приписују латинској цркви такву важност да, наводно, послије њеног отпадноћа од Православне Цркве, ова посљедња више није то, него да има потребу да тежи сједињењу са црквом римском. Након строгог испитивања, ово мњење се показује лажним, а енергична латинска дјелатност не само да не побуђује дивљење, него, напротив, буди дубоко (са)жаљење у срцима људи добромислећих, који поимају Истину.

(Св. Амвросије Оптински)

Римска црква, пак, одавно је застранила у јерес и новотарије. Још је свети Василије Велики обличио у томе неке епископе римске у својој посланици Јевсевију Самосатскоме: "...Они истину не знају и не желе да знају Са онима који им истину проповиједају, они се споре, а саме утврђује јерес!..."

(Св. Амвросије Оптински)

Али, како једна грешка коју грешком не сматрамо, обично повлачи за собом и другу, тако и једно зло порађа друго - па се тако збило и са римском црквом. То што се на Западу јавило ово неисправно мудровање да Дух Свети просходи и од Сина, само је породило и други сличан зли накот и увело малопомало у њу и друге новотарије, које великим дијелом противурјече у Јеванђељима јасно изображеним заповијестима Спаситеља нашега.

(Св. Амвросије Оптински)

Ја сам с вама у све дане до свршетка века" (Мт. 28, 20). Сам Господ свагда је у Својој Цркви. Чему онда намесник - папа? И може ли грешни човек бити намесник Господњи? - Не може. Намесника царевих или Патријархових у неком граду може бити и бива их, а намесник, заменик Господа, Беспочетног Цара и Главе Цркве, никако се не може бити. Заиста, католици се варају. Опомени их, Господе, како су не лепи они који тако говоре и охолошћу опточени, као огрлицом." Од тог погубног, лажног догмата, по мисли Светог Јована, происходи све зло папизма: „Најштетнија ствар у Хришћанству, тој Богом откривеној, небеској религији је поглаварство човека у Цркви, на пример папе, и његова тобожња непогрешивост. Управо се у његовом догмату о непогрешивости и налази највећа

погрешност, јер је папа човек грешан, и страшно је ако мисли за себе да је непогрешив. Колико је грешака отровних, по човека душегубних, измислила католичка, папска црква - у догматима, у обредима, у канонским правилима, у богослужењу, у подлим, злобним односима католика према православнима, у хулама и клеветима на Православну Цркву, у поругама упућеним Православној Цркви и православним Хришћанима! И свему томе крив је тобож непогрешиви папа, његово и језуитско учење, њин дух лажи, дволичњаштва, и свих недопустивих средстава (за већу славу Божју).

(Св. Јован Кронштадски)

КАТОЛИЦИ СУ ИЗМИСЛИЛИ НОВУ ГЛАВУ, понизивши Једину Истиниту Главу Цркве - Христа; лутерани су отпали и без главе остали; англиканци такође; код њих ЦРКВЕ НЕМА; савез са Главом је прекинут, нема свесилне помоћи, а Велијар војује свом снагом, лукавством и све држи у својој прелести и пропасти. Много је оних који пропадају у безбожништву и разврату.

(Св. Јован Кронштадски)

Узрок свих лажи римокатоличке цркве је гордост и признање папе за стварну главу Цркве, и то још непогрешиву. Одатле све ропство западне цркве. Ропство мисли и вере, лишеност истинске слободе у вери и животу, јер је папа на све ставио своју тешку руку: одатле - лажни догмати, одатле - дволичност и лукавство у мишљењу, речима и деловању, одатле - разна лажна правила и установе приликом исповедања греха, одатле индулгенције; одатле - унакажавање догмата; одатле - фабриковања светаца у западној цркви, као и

непостојећих моштију, Богом непрослављених; одатле - устајање на познање Божје (2. Кор. 10, 5) и све врсте противљења Богу под видом борбе за „већу славу Божју.“

(Св. Јован Кронштадски)

Мржња према Православљу, фанатизам и прогони православних, убиства - то је црвена нит кроз све векове живота католицизма. По плодовима ћете их познати. Зар нам је такав дух заповедио Христос? Ко ме се, ако не католицима, лутеранима и реформаторима увек може рећи: „Не знате каквога сте ви духа! (Лк. 9, 55)“?

(Св. Јован Кронштадски)

Код католика глава Цркве уопште није Христос, него папа, и католици за папу ревнују, а не за Христа, и њихова ревност у вери увек прелази у страствени, човекомрзачки фанатизам, острвљени фанатизам, фанатизам крви и мача (ломаче), непомиривости, дволичности, лажи, лукавства.

(Св. Јован Кронштадски)

Благодарим Господа, који је услишио и услишава молитве моје, пред свеспасоносним и страшном Жртвом Христовом (Тела и Крви Христове) за заблуделе у вери велике заједнице, које се хришћанским називају, али које су у суштини одступничке: католицизам, лутеранство, англиканство и друге.

(Св. Јован Кронштадски)

Не желим да за сведока свакојаких католичких лажи приводим непристрасну хиљадугодишњу историју: она је довољно позната целом образованом свету.

(Св. Јован Кронштадски)

Још је свеж спомен на злосрећну унију у XVII веку код нас у Русији: свежа је успомена на фанатичну мржњу с којом су католици уништавали православне храмове у западном крају; памтимо сва ужасна срамоћења и изругивања на рачун православне вере и Православне Цркве и несрећних православних хришћана. Сада су се опет обновила времена уније.

(Св. Јован Кронштадски)

Никаких компромиса и никаквог општења с њим не може бити јер каква је заједница светлости и таме, каква је заједница правде и безакоња (2. Кор. 6,14)?

(Св. Јован Кронштадски)

Оно што су једни установили и узаконили, други да чувају и тим чуварима не чинити неправду, а ни безакоње над онима који не примају шта противно ономе што је установљено; и право би било, кад би сваки мислио и држао се онако како је одређено.

(Фотије, 3. писмо, т.6).

...Пошто римска црква остаје при својим новачењима и не враћа се догамама Васељенски х Сабора, она узима потпуну одговорност пред једном, светом Саборном и Апостолском Христовом Црквом, која се тврдо држи старих одредаба и у свему чува предани јој завет вере, покоравајући се тако и апостолској заповести: „Добро завештање сачувај Духом Светим који обитава у нама; клони се поганих и празних разговора и спорова лажно названог знања, којему се неки приволеше и отпадоше од вере". (2. Тим. 1,14-15; 1. Тим., 6, 20).

(Цариградска посланица,1895)

Све ово ми добро знамо... учењима овим целосно умујемо... како се проповеда од светих апостола у Христово Еванђеље по свему свету, као и предања светих отаца Седам Васељенских Сабора. И све ово као оно што нам је познато чувамо, а **ОД ВАС УЧЕЊА НЕ ПРИМАМО И РЕЧИ ВАШЕ НЕ СЛУШАМО**".

(Св.Александар Невски)

Ако унију проклету искорјените, а источну истиниту Цркву успокојите, поживјећете године своје у срећи, а ако не донесете успокојење истинитој Вјери грчкој и не пометете са лица земље проклету унију, уистину ћете познати страшни суд Божији.

(Св.преп.муч. Атанасије Брестски)

Због свих исказаних узрока Саборна Црква од Истока пресјекла је своје општење (заједничарење) са посебном

римском црквом. А римски епископи, као што су са гордошћу почели, гордошћу и савршавају... Они се упињу да докажу како је Православна Саборна Црква, од њих отпала, посебна црква. То је нетачно и наопако. Истина свједочи да је римска црква отпала од Православне.

(Св. Амвросије Оптински)

Римска црква не би требало да се назива саборном црквом нарочито због тога што је она одбацила поставке Васељенских Сабора, поводећи се за сопственим умовањем.

(Св. Амвросије Оптински)

ПРИРЕЂИВАЧ: БРАНИЧЕВСКИ РЕВНИТЕЉ